

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΙΡΑΙΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΟΝ 1ον

Αἱ ἔπιστολαὶ ἀπευθύνονται :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
τῆς «Πλειάδος»
ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ
Ἐκαστὸν φύλλον τιμ. λ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δραχ. 2
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. χρ. 2

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

(Διήγημα)

Φαντασθῆτε τὴν Πρωτοχρονιά νὰ εἶνε κανεὶς μόνος, χωρὶς φίλους, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανένα. Νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν, νὰ εὐθυμοῦν, νὰ δέχωνται δῶρα· καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε μόνος !

Αὐτὸ συνέβη μίαν ἐποχὴν εἰς τὸν Περικληῆν Μίλτον τὴν πρώτην χρονιά πού ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του. Καὶ σύμπτωσις νὰ ἔλθῃ ὀλίγον πρὸ τοῦ νέου ἔτους, ὥστε διὰ τὴν ἦλθεν ἡ πρωτοχρονιά νὰ μὴ γνωρίζῃ κανένα, ἐκτὸς μιᾶς νέας κόρης, ἣτις κατόκει εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Κάποτε τῆς ἔπεσεν ἐν μουσικὸν τεμάχιον καὶ ὁ νέος τῆς τὸ ἔδωκεν. Ἡ Διλή (οὕτω ἐκαλεῖτο ἡ νεάνις) τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστησίαν της, καὶ ἐκτοτε ὁσάκις τὴν συνήντα τὴν ἐχαιρέτα. Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη του γνωριμία. Κάποτε ἐνῶ διήλθε πλησίον του ἐπιθύρσειεν — Ὠραῖα νέα, μὰ τὴν ἀλήθεια· καὶ ἔπειτα προσέθηκε μετὰ πικρίας — Ποῦ νὰ δώσῃ σημασίαν σ' ἐμέ. Ὁ νέος βεβαίως ἦτο ἄπειρος τοῦ κόσμου, διότι ἄλλως θὰ παρετήρει ὅτι ἡ Διλή ἄνευ λόγου διήρχετο πλησίον του δίδουσα αἰτίαν ὅπως τῆς ἀποτείνει αὐτὸς τὸν λόγον. Πλὴν ὁ Περικλῆς ἐν τῇ ἀθρότητί του οὐδὲν ἐνόει. — Ποῦ νὰ δώσῃ σημασίαν σ' ἐμέ, ἐσκέπτετο. Αὐτὴ εἶνε πλουσία, ἐγὼ πτωχός. Ἡ οἰκογένειά της εἶνε γνωστὴ ἐν τῇ κωνωνία, ἐνῶ ἐγὼ !...» Ἐνόμισεν ὅτι οὐδὲ τῷ ἐπετρέπετο νὰ σκεφθῆ ἔρωτα δι' αὐτήν. Ὡς νὰ ἐπωλεῖτο ὁ ἔρως. Ὡ, τῆς καταπιώσεως τοῦ ἔρωτος. Ὡ, τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ ἱερωτέρου αἰσθηήματος. Ποίαν ἀξίαν λοιπὸν τότε ἔχει ὁ ἔρως ; Ὡταν λοιπὸν ἦλθεν ἡ Πρωτοχρονιά καὶ εἶδεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού ἐκείνην τὴν πρωτοφανῆ κίνησιν, τὰς εὐχὰς πού ἀντήλασσον, τὰ δῶρα, ἐνῶ αὐτὸς ἦτο μόνος, δὲν ἠδυνήθη

νὰ κρατήσῃ τὴν λύπην του. Νὰ εἶνε τέτοια ἡμέρα μόνος, κατάμονος !

Ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ εὐθυμήσῃ· ἀνεμίχθη εἰς τὸν κόσμον καὶ ἤρχισε νὰ σφουρίζῃ μὲ μίαν σφουρίκτραν πού εἶχεν ἀγοράσῃ, ὅπως ἔβλεπε νὰ κάμωσιν ὅλοι ἀδιακρίτως ἡλικίας. Πλὴν ἦτο εὐθυμία προσποιητὴ καὶ διελύθη . . .

Κατόπιν ἐστάθη εἰς μίαν βυτρίναν καὶ ἐκύτταζε τὰ ὠραῖα δῶρα πού εἶχον ἐκδέσῃ μίαν ἐλαιογραφία ἐνὸς τοπίου τοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν. — Θὰ πάω νὰ τὴν ἀγοράσω, ἐσκέφθη. Ἀλλ' ἀμέσως ἐστάθη — Τί νὰ τὴν κάμω, ἐπιθύρσειε. Νὰ τὴν προσφέρω ; Δὲν γνωρίζω κανένα. Νὰ τὴν δώσω εἰς τὴν Διλήν... δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Νὰ τὴν πάρω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ; Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀγοράζει δῶρα διὰ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ οὕτω ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ λυπημένος μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἕως νὰ περάσῃ ἡ γιορταῖς.

Ἐπῆγε. Καὶ κλεισθεὶς, ἐνῶ οὐδεὶς ἔμενεν εἰς τὸ σπῆτι του ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐδιάβαζε μίαν ἐφημερίδα. Δὲν ἐπέρασε καὶ πολὺ ὥρα καὶ ἄκουσε νὰ τοῦ βροντοῦν τὴν πόρτα. — Ποῖος νὰ εἶνε ἐσκέφθη, πηγαίων νὰ ἀνοίξῃ. Ὡταν ἤνοιξεν ἐφάνη ὁ γραμματοκομιστής, ὅστις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του κάτι, τυλιγμένον εἰς ἓνα πράσινον χαρτί. — Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ κ. Περικλῆς Μίλτος ;

— Ὁ Πε...ρι...κλῆς Μίλτος ;

— Μάλιστα. — Εἶμαι ἐ...γὼ ! Ὁ υπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου τὸν ἐκύτταξε μετ' ἀπορίας, ἐν τούτοις ὁμως τῷ ἔδωκε τὸ δέμα καὶ ἀπῆλθεν. Ὁ Μίλτος τὸ ἠνοιξε ταχέως καὶ ἔμεινεν ἐκπληκτος. Ἦτο ἡ ἐλαιογραφία πού εἶχεν ἰδῆ τὸ πρωὶ εἰς τὴν βυτρίνα ! — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε ἐσκέφθη. Πλὴν συμβαίνει πολλάκις, ἐκ τῆς παντελοῦς ἀγνοίας, νὰ γνωρίσῃ τις τὰ πάντα.

Κυτιάζει καλῶς τὸ χαρτὶ ποῦ ἦτο διπλωμένη ἢ ζωγραφιά καὶ βλέπει μίαν κάρταν. Τὴν παρατηρεῖ, καὶ ἀφήνει νὰ τοῦ πέση ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Εἰς τὴν κάρτα ἦτο ἐξωγραφισμένος αὐτὸς πρὸ τῆς βυτρίνας τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἢ Διλὴ μὲ τὴν μητέρα της. Ἡδὴ ἐνόησε τὰ πάντα. Καὶ ἡ πλέον ἀπειρος ψυχὴ, θὰ ἔλθῃ στιγμή νὰ ἐνοήσῃ. — Μὰ ἐσὺ καλὴ μου κόρη, ἐφώναξε, εἶσαι ὁ καλλίτερός μου φίλος στὸν κόσμον αὐτόν. Αὐτὸ τὸ δῶρον σου θὰ τὸ θυμᾶμαι εἰς ὅλη μου τὴν ζωὴ. Καὶ ἡ εὐδαιμονία του ἦτο ἀνέκφραστος. Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα, ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία του ἦτο ἀληθής, καὶ δὲν διελύθη. . .

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν ἀκούει βήματα εἰς τὴν αὐλήν. Ἐξέρχεται καὶ βλέπει τὴν Διλὴν μὲ τὴν μητέρα της νὰ περνοῦν. Ὑπάρχουν στιγμαὶ ὅπου ἡ γλῶσσα ἀδονατεῖ νὰ ὀμιλήσῃ, ὅπου ἡ γραφὴ δὲν δύναται νὰ γράψῃ. Ὁ κ. Μίλτος εὐρέθη εἰς μίαν τῶν στιγμῶν αὐτῶν, ὅπου ἡ εὐδαιμονία ἀνέρχεται ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ μὲ τοὺς λαμπροὺς ἀστέρας ὅπου ἡ εὐτυχία δισμενεῖ τὴν φωνήν, ἥτις πολλὰ θέλει νὰ εἴπῃ ὅπου τὸ αἶσθημα παραλύει τὸν νοῦν, ὅστις πολλὰ σκέπτεται. Ὁ νέος ἔτρεξε καὶ ἐστιάθη ἐμπρός των, καὶ μὲ φωνήν, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὴν σταθερότητα, ταῖς λέγει — Καλαὶ μου κυρία σὰς εὐχαριστῶ. Πόσα ἤθελε νὰ εἴπῃ καὶ ὅμως αὐτὰ μόνον κατώρθωσεν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅπου οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται καὶ ἀκούονται αἱ συνομιλίας τῶν ἀγγέλων.

— Διατί; ἀπήνησαν ἀμφότεραι μετὰ μειδιάματος (τί μειδιάμα ἦτον ἐκεῖνο). — Διότι μὲ ἐνθυμήθητε. . . Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἐδῶ δὲν γνωρίζω κανένα, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει ποτὲ νὰ μὴ ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους μας. Καὶ ὅμως πόσοι πόθοι θὰ μείνωσι διὰ παντὸς ἀνεκπλήρωτοι. Πόσα ὄνειρα, θὰ εἶνε πάντοτε ὄνειρα, καὶ πόσα ἐλπίδες, θὰ γηράσωσιν ἐλπίδες!

* * *

Ἡ Διλὴ γελῶσα πλέον, (ποῖος ζωγράφος θὰ δυνηθῇ νὰ παραστήσῃ τὸν θεῖον ἐκεῖνον γέλωτα) προσέθηκε. Δοιπόν, μὲ ἐγγώρισες εἰς τὴν ζωγραφίαν. . . καὶ τὴν ἐξωγράψισα εἰς μίαν στιγμήν μόλις ἀπεμακρόνθη ἀπὸ τὴν βυτρίνα.

Ὁ νέος ἐγονυπέτησεν. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθησαν κατερχόμενοι θεῖαι ἀρμονίαι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τοὺς λαμπροὺς ἀστέρας, ἢ ἐὰν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Πάντως ὅμως ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο θεία. Μία ψυχὴ ἀγνή καὶ ἀθῶα προσέφερε λατρείαν, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἤκουε συγχὰ ὁ Σαβαώθ.

Ἡ Διλὴ τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός. — Δοιπόν ἐγονάτησες σὰν νὰ εἴσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν γελῶσα ἠχηρῶς. Ἐλα ἐπάνω νὰ σοὶ δείξω τὰ ἰδικὰ μου δῶρα, νὰ ἰδῆς τί ὠραῖα ποῦ εἶνε. Νὰ σοὶ δείξω μίαν εἰκόνα ποῦ ἐξωγράψισα πρὸ δέκα ἡμερῶν. Παριστάνει σὰς ὅταν ἤλθατε κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνῶ ὁ ἀχθοφόρος κρατοῦσε τὴν βαλίτσα σας. — Ἐμὲ δεσποινίς, ἐπιθυροῦσεν ἐρυθρίασας ὁ νέος ἐλάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ζωγραφίσετε; Πόσον εἶσθε καλὴ.

— Συγχωρήσατέ με, διότι ἔχει μερικὰς ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας θὰ διορθώσω. — Ἐλάτε κύριε ἐπάνω, ὑπέλαβεν ἡ εὐγενὴς μήτηρ της, εἶνε πρωτοχρονιά καὶ οὐδεὶς μένει μόνος μὴν ἐντρέπεσθε. — Ἐντρέπεσθε κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, ἡ ἀποφεύγετε τὴν συντροφίαν μας; — Ἀποφεύγω; . . . ποῦ νὰ ἤξεύρατε δεσποινίς! . . . ἀλλὰ διατί νὰ σὰς ἀνησυχῶ; — Πῶς; εἶπεν ἡ Διλὴ μὲ τόνον ἐπίπληκτικόν. Καὶ ἐγὼ σκέπτομαι νὰ σὰς ἀρχίσω μαθήματα ζωγραφικῆς ὥστε δὲν ὑπακούετε εἰς τὴν διδασκαλίαν σας; Ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνδιστῇ. — Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλω εἰς τὴν πρωτοχρονιά, εἶπεν. πῶς θὰ τὴν ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν πρωτοχρονιά. Ὁ νέος ἀκόμη ἦτο ἀπειρος, διότι θὰ ἐννοοῦσε ἄλλως ὅτι δὲν τὰ ὀφείλεν ὅλα εἰς τὴν πρωτοχρονιά!

Μάξιμος Κίνας.

ΣΤΙΧΟΙ

Μὲ τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα ξυπνᾶ,
Ὅταν τὰ χόρτα δροσὰ ἔνε βουτηγμένα
Καὶ τὸ τραγοῦδι ὅπου ξέρει ἀρχινᾶ,
Ποῦ κάποτε τῆς εἶχα μαθημένα.

Μὲ τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα ξυπνᾶ...
Μὰ τώρα πὰ δὲν θὰ ξαναξυπνήσῃ
Κοιμήθηκε στὴ γῆ παρτοεινά,
ποτὲ πὰ τώρα δὲν θὰ τραγουδήσῃ.

Πολικὸς Ἀστὴρ

Σ' ΕΝΑ ΑΣΤΡΟΝ

Ὁ ὀδοιπόρος ποῦ γυρίζει σ' ἀπάτητα δάση, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ στὴν πατρικὴν του γῆ, τὴν μάρτυρα τῶν ἀθῶων του παιδικῶν ἡμερῶν. πόσαις φοραῖς δὲν γυρνᾶ τὸ μᾶτι στὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εὕρῃ ἀπὸ τὰ ἄστρα τὸν δρόμον του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ βήματά του τὸν παρεπλάνησεν; Ὁ αὐτῆς ὅταν παλεύει μὲ τὰ κύματα, τὰ ὑψηλὰ ὥσπ' ἂν βουναῖ, καὶ τὸ πλοῖον του χωρὶς πικρὰ, χωρὶς τιμὴν ἀρχίζει νὰ βυθίζεται, αὐτὸς χωρὶς ἐλπίδα μόνον στὰ ἄστρα κυττάει ἀπὸ ἐκεῖ γυρεύει βοήθεια. Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ὑμνησαν τ' ἀστέρια, τοὺς λαμπεροὺς φανούς τῆς κατασκότεινης νύχτας.

* * *

Ὅλα τ' ἀστέρια λάμπουν· ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἓνα (ἴσως δὲν τὸ ξέρει κανεὶς) ποῦ σκορπίζει μεγαλήτερον αἴγλη τριγύρω του. Ἐνα ἄγνωστο ἀστὲρ πετμένο στὴ γῆ. . . Ἡθελα νὰ εἶχα τὴ δύναμι τοῦ Μουσέ διὰ νὰ γράψω γι' αὐτὸ. Τώρα ὅτι καὶ ἂν εἶπω. . . Ἀρίνω τὴν γραφίδα μου καὶ στενάζω.

Σπυρίδων Γ. Καχογιάννης

ΘΑΛΘΗ ΩΡΑ . . .

Πόση λὲς εἶνε ἡ ζωά μας,
πόσον λὲς ἡ νεότης κρατεῖ.
Δὲν θὰ εἶν' αἰωνίως δική μας
θ' ἄλλῃ ὥρα καὶ θέλει χαθεῖ.

Μὴ κυττᾶς τὰ ὠρατ' αὐτὰ χρόνια.
ποῦ οἱ ἄνθρωποι νιώθῃ τὰ λέν'
Μὴ κυττᾶς, δὲν θὰ εἶνε αἰῶνα...
Κύττα γύρω σου πόσοι τὰ κλαῖν'!

Ποῖος τὸ δένδρο ποῦ βλέπει ἀνθισμένο,
θέλει πῆ πῶς θὰ ἔλθῃ καιρός,
νὰ βρεθῇ τὸ πτωχὸ γυμνωμένο,
νὰ βρεθῇ ὁ ἀνθὸς του ξερός.

Εἰμπορεῖ τὴν ζωὴν νὰ κρατήσουν,
πλὴν τὴν νιότη οὐδεὶς εἰμπορεῖ
Σ' ὄσους ἐφυγεν ἄς τὴνε θυγηθῶσιν,
δὲν θάλθουν ποιά οἱ πρώτοι καιροί!

Αἰμίλιος Παῦλος

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ "ΠΛΕΙΑΔΟΣ,"

Προχθὲς ἡ «Πλειὰς» ἀμα ἐφώτισεν ἐφόρεσε τὸ γιορτινὸ της φόρεμα (ἓνα φόρεμα φερμένο ἀπὸ τὸ Παρίσι) ἐκθήσε στὴ πολυθρόνα τοῦ γραφείου της καὶ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ πόρτα ἀνοίχθη καὶ ἐβάνη ὁ ψυχογυῖός της ὁ Πίπης Ἐνας ἄνθρωπος ἀλλόκοτος. Ψηλός, λιγνός, μὲ αὐτίξ. . . ἄς μὴ πῶ περισσότερα (λησημόνησα ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι: στὰ καλαμπούρια εἶνε μοναδικός στὴ στιγμή τὰ σκαρώνει μιὰ χαρά).

— Μ' ἐφώναξες, κυρία «Πλειὰς;» ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Πίπης, σ' ἐφώναξα.

— Τίποτε ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ θὰ βγάλωμε;

— Ἀνόητε, λέγει ἡ «Πλειὰς» γελῶσα, ἀκόμη δὲν ἐμοιράσαμε τὸ πρῶτο φύλλον.

— Δοιπόν; — Πίπης νὰ φωνάξῃς τὴν θεά μου Αὐγή.

— Μὰ θαρρῶ ὅτι κοιμᾶται τώρα πέρασα ἐξῶ ἀπ' τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀκούσα κατὶ ροχαλιτά.

— Νὰ τὴν ζυπνήσῃς ἐὰν κοιμᾶται. — Θεὸς φυλάξει· εἶνε μιὰ ἰδιότροπη· θὰ βάλῃ τῆς φωναῖς ὅτι τὴν ἐζύπνησα στὸ καλλίτερο ὄνειρο. — Νὰ πῆς ὅτι σὲ διέταξα ἐγώ. — Πᾶ, πᾶ, πᾶ! φοβᾶμαι, κυρία «Πλειὰς».

Ὁ δίκλογος καθίστατο ζωηρότερος καὶ Κύριος οἶδε ποῦ θὰ κατέληγε· διότι ἡ «Πλειὰς» ἐννοεῖ νὰ ἀκούουν στὸ σπῆτι ὅλοι τὰς διαταγὰς της, ὁ δὲ Πίπης πάλι φοβόταν νὰ ἐζυπνήσῃ τὴν γοιτᾶ Αὐγή, καθὼς τὴν ἔλεγεν ὅταν δὲν ἦταν ἐμπρός. Αἶφνης ὅμως ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐβάνη ἡ θεία Αὐγή.

— Θεῖα μου, σὲ ἐζητοῦσα, τῆς λέγει ἡ «Πλειὰς» — Καὶ δὲν ἐστελλες τὸν Πίπην νὰ μοῦ φωνάξῃ; — Ἐφοβόταν νὰ σὲ ζυπνήσῃ, θεῖα μου. — Μπᾶ! λέγει κυττῶσα τὸν Πίπην, καλὲ τὸν πιστεύεις· βαρούταν νὰ ἔλθῃ καὶ εὕρισκε προφάσεις.

Ὁ Πίπης μουρμουρίζει κατὶ στὰ δόντια του ἀλλὰ τόσον σιγὰ, ὥστε δὲν γίνετα ἀκουστός.

— Ἡθελα, ἐξακολουθεῖ ἡ «Πλειὰς», νὰ ἔλθετε ὅλοι διὰ νὰ σὰς δείξω τὸ πρῶτόν μου φύλλον ποῦ θὰ μοιρασθῇ αὐρίον. — Θαρρῶ, ἀνιψιά μου, ὅτι εἴμεθα ὅλοι.

Καὶ πράγματι ἦσαν ὅλοι μὴδὲ τοῦ γάτου τοῦ μικροῦ Μουστάκα ἐξαίρουμένου. Εἰς τὴν πόρτα ἐπαίξε ὁ σκύλος Δίκ, ἡ δὲ καρδερὶνα ἐτραγωδοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶνι στὸ παράθυρον.

— Ἴδου τὸ φύλλον μου, λέγει ἡ «Πλειὰς».

Ἡ θεία Αὐγή ἔλαβεν ἐν καὶ τὸ ἐκυττοῦσε μὲ προσοχήν, ὁ δὲ Πίπης μὲ τόση ὀρμὴ τὸ ἤρπασε, ὥστε τὸ μισὸ ἔμεινε εἰς τὰς χεῖρας τῆς «Πλειὰδος». — Εἶνε ἐξοχο! εἶνε ἐξοχο! ἐφώναξε ὁ Πίπης χωρὶς καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ καθόλου. Κύτταξε,

κύτταξε τί ώραία γράμματα πού μᾶς γράφουν τὰ καλά μας τὰ παιδιὰ. Τί ἐνθάρρουνσιν πού μᾶς δίδουν, τί ώραίας προτάσεις. Ἄ! θὰ ἰδρῦσουν καὶ συλλόγους· καὶ ὁ Πίπης πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐβλέπατε ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ θεία Αὐγὴ, ἥτις μετὰ προσοχῆς εἶχεν ἴδει τὸ φύλλον, ἐπλητίασε τὴν «Πλειάδα» καὶ τὴν ἠπάσθη.

— Σὲ συγχαίρω, ἀγαπητὴ μου ἀνεψιᾶ· εἶνε ἔξοχον. Ἡ «Πλειάς» δακρῦει ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. — Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ βρέξωμε, λέγει ἡ θεία Αὐγὴ. — Βεβαίωτατα, ἀποκρίνεται ἡ Πλειάς ἐπαρήγγειλα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. — Κύττα, λέγει ὁ Πίπης, ὁ Μουστάκκος διαδύζει τὸ φύλλον. — Καὶ καταλαβαίνει περισσότερα ἀπὸ σένα ἀποκρίνεται ἡ «Πλειάς». Ὁ Πίπης ὁμῶς δὲν ἀποκρίνεται· φαίνεται ὅτι νὰ σκέπτεται κἄτι. Ἐξαφνὰ ἐξέρχεται μὲ τρόπον μυστηριώδη καὶ ἐπιστρέφει ἀπαρητήρητος μὲ ἕνα κἄδον νερό! Ἀρπάζει ἕνα δέμα φύλλων καὶ τὰ κάνει μούσκεμα. Ἡ «Πλειάς», ἡ θεία Αὐγὴ τρέουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. — Μὰ τί ἐπαθεῖς, παιδί μου, σήμερον, λέγει ἡ «Πλειάς». — Μὰ κάμω ὅ,τι μὲ διατάξατε. — Πῶς; — Δὲν εἶπτε νὰ τὸ βρέξωμεν; Ἡ «Πλειάς» γελά μὲ τὴν καρδιά της διὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ Πίπης, ἐνῶ ὅλοι τῆς εὐχονται: Καλορρίζικο καὶ τοῦ χρόνου ἐβδομαδιαῖον!

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩΙ ΤΙΤΛΩ

ΠΛΕΙΑΣ

ΠΛΕΙΑΣ μου, γλυκύ μου ἀστέρι
Ὁ μόνος μου φίλος πού ἔχω ὀδὸν πέρα
Τὸ φῶς σου ἐλπίδας ἀπειρους μου φέρει
Ὅπότεν σὲ βλέπω ψιλὰ στὸν αἰθέρα.

Πῶς ἤθελα νᾶμουν γιὰ πάντα μαζί σου
Στὰ ἀπειρα ὕψη ὅσους αὐτὰς τὰς ἐκτάσεις
Γλυκώτατον ἄστρο καὶ μέγα θυμῆσου
Αὐτοῦ πού γυρίζεις. ὦ! μὴ μὲ ξεχάσης.

Πῶς φαίνεται μέσα ὅσα ἄλλα, ὅταν λάμπη
Τὸ φῶς σου, καὶ μύραις ἀχτίδες σκορπίζεις
Ἀστράφτουν ἢ κρήναις γυαλίζουν οἱ κάμ-
[ποι
Τ' ἀηδόνι γιὰ σένα τραγοῦδι τονίζει.

Πειραιεὺς Σπυριδῶν Γ. Καχογιάννης

ΤΟ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ

Σ' ἕνα σπῆτι νοικοκυρεμένο στὸ Κολονάκι, μὲ καλὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἀρχοντικὴ ἐπίπλωσι, μέσα στὴ σάλα, μιὰ γρηᾷ ἐξήντα χρονῶν, μὲ ἕνα μακτῆλι στὸ κεφάλι της καὶ μὲ πονηρὰ φυσιογνωμία, ὠμιλοῦσε σιγὰ, σιγὰ ἀρκετὴ ὥρα. Ἦτον ἡ συμπεθεριάστρα! — Ἄκουσε κυρὰ Λενιώ μου, ἔλεγε σὲ μιὰ ἀγαθὴ γυναικοῦλα πού ἦταν κοντά της, τὸ καλὸ πού σου θέλω νὰ μὴν ἀφήσης αὐτὴ τὴν περίστασι νὰ χαθῆ, δὲν βρίσκεται ἔτσι εὐκολα. — Καὶ πῶς νὰ κάμω κυρὰ Ἀνεζώ μου τὸ μακάλι γαμπρό;

— Μπακάλης ἀλλὰ ἔχει τὸν τρόπο· τί νὰ τὸν κάνης τὸν δικηγόρο τὸν ἀπένταρο; Πέρνει τὸ μακάλι γίνεται ἀρχόντισσα, παίρνει τὸ δικηγόρο, μετανογᾷ χίλιας φοραῖς. Καὶ τᾶλεγε ἡ γρηᾷ μὲ μιὰ ρητορικὴ πού θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ ὁ καλλίτερος δικηγόρος μὲ τὴν ἀλήθεια. Ἐπειτα ἐσηκώθη νὰ φύγῃ. — Μίλησέ τα μὲ τὴν κόρη σου κυρὰ Λενιώ μου καὶ τὸ βράδυ μου δίνεις μιὰ ἀπόκρισι σταθερὴ· ἀλλὰ μὴν ἀκοῦς τὰ κορίτσια τί γνώμη ἔχουν!

Ἡ κυρὰ Λενιώ ἐφώναξε τὴν κόρη της, μιὰ ξανθὴ καὶ πεταχτὴ κοπέλλα, μὲ τὸ γέλοιο στὰ χεῖλη καὶ τῆς εἶπε. — Τελείωσε, θὰ πάρης τὸν κύρ Πέτρο!

Μιὰ λύπη ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της, μὰ σὲ λίγο ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε ἀποφασιστικά. — Δὲν παντρεύομαι καλλιτέρα! — Ἦθ' ἀνὰ τὴν ὁδὸν διατάζω ἐγὼ καὶ ὄχι, ὅ,τι θέλεις ἐσύ. — Ὅ,τι ἄλλο μητέρα μου, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. — Σῶνε καὶ καλὰ τὸν κύριον Κριθόπουλο, τὸν παλαιοδικηγόρο, τὸν ἀπένταρο! — Δὲν θέλω κανέναν· τελείωσε, δὲν παντρεύομαι! Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐπῆγε στὸ δωμάτιόν της καὶ ἔκλαιγε. Καὶ εἶχε καὶ δίκην. Τὸν ἀγαπούσε τόσο καὶ τὸν κύριον Κριθόπουλον ἀπὸ τὰ ἦτον φοιτητῆς· καὶ αὐτὸς ἐτρολλέονταν γι' αὐτήν. Καὶ τώρα πῶς νὰ πάρῃ τὸ μακάλη, μὲ τὴν λυγδιασμένη ποδιά καὶ τὰ ἀνασκουμπωμένα τὰ μακνίκια; Ἡ καυμένη ἡ Βασιλική, αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά της, δὲν εἶχε καὶ κανῆνε νὰ εἶπῃ τὸ παράπονόν της, τὸν πόνο της. Ἄ! ὄχι· ἦτο κάποιος πού ἐγνώριζεν ὅλα της τὰ μυστικά καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος ἦτο ἡ ὑπερέτριά των ἡ Μαργαρώ. Δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸ καὶ σιγὰ, σιγὰ βρίσκεται στὴν κουζίνα. — Ἀχ! Μαργαρώ μου λυπήσου με. — Ἦθ' διορθωθοῦν ὅλα. — Μὰ δὲν ξέρεις τί ἔγινε σήμερον; — Τὰ ξέρω· ἤμουν κρυμμένη στὴν πόρτα καὶ τὰ ἄκουσα ὅλα. — Λοιπὸν τί πρέπει νὰ γείνη Μαργαρώ μου; Πέσε μου διότι ἐχάθηκα. Ἡ Μαργαρώ πλησιάζει καὶ ἀναπτύσσει τὰ σχέδιά της· ἡ Βασιλικὴ γελά ἐκ τῆς χαρᾶς. — Καὶ θὰ ἐπιτύχῃ Μαργαρώ; — Ἀροῦ ἀνάλαβα ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι;

ΤΟ ΚΡΕΜΑΙΝΟΝ

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Μαργαρώ ἐβγήκε ἔξω· ὅταν ἐγύρισε τὸ βλέμμα της ἤστοραπεν ἐκ τῆς χαρᾶς. — Τέλος πάντων τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ, ἐσκέπτετο θὰ γίνουν εὐτυχῆ, καὶ ἡ αἰτία θὰ εἶμαι ἐγώ. Εὔρε τὴν Βασιλική. — Στῆς τέσσαρες τὸ πρωὶ νὰ εἶσαι ἐτοιμῆ.

Β

Ὅταν ἐξημέρωσεν, εἰς ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ἦσαν ὁ Κριθόπουλος, ἡ Βασιλικὴ καὶ πολλὰ φιλικὰ οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ — Παιδιὰ μου, λέγει ὁ ἱερεὺς, πρέπει νὰ εἰδοποιήσητε καὶ τὴν μητέρα τῆς κόρης· δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀλλέως τώρα παρὰ νὰ συναινέσῃ, ἀροῦ τὰ πράγματα ἔοθισαν ἕως ἐδῶ. Μετ' ὀλίγον τὸ προσκλητήριον ἦτο ἐτοιμὸν καὶ ὁ κανδυλανάπτης ἐπεφορτίσθη νὰ τὸ δώσῃ. Τὸ ἐπῆγε καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὴν Μαργαρώ. Ἐκείνη ἐνόησε τὰ πάντα. — Μωρὲ μιὰ χαρὰ τὰ ἐκατάφεραν εἶπε. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ κυρία της. — Ποῖος βροντοῦσε; ἐρωτᾷ. — Ὁ γραμματοκομιστής. — Καὶ τί ἔφερον; — Ἐνα προσκλητήριον θαρῶ! Ἡ κυρία της ἔλαβε τὸν φάκελλον καὶ τὸν ἀποσφραγίζει ψιθυρίζουσα. — Ποῖος νὰ παντρεύεται; Ὅταν τὸ ἐδιάβασεν ὠγρίασε. — Καλὰ μοῦ τὴν ἐρκισσαν εἶπε. — Τί τοῦγε κυρία; — Ἡ Βασιλικὴ παντρεύεται τὸ δικηγόρο! Νὰ ἡ νέα γενεὰ παντρεύονται χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε οἱ γονεῖς τους... παρὰ ἀπὸ τὸ προσκλητήριον τὸ μαθαίνουν! Σὲ μιὰ ὥρα ἦτο καὶ αὐτὴ στὴν ἐκκλησιὰ δπου ἔγειναν οἱ γάμοι. Ὅταν ἐτελείωσαν ἡ κυρὰ Λενιώ

εἶχε πλέον μετανοήσει. (Ἴδου πόσον διαρκεῖ ἡ δυσαρέσκεια τῶν γονέων). Ἡσπάσθη τὰ τέκνα της καὶ πρῶτ' ἡ ἐφώναξε. — Νὰ μοῦ ζήσετε χίλια χρόνια.

Πέτρος Νησιώτης

ΕΝΑ ΜΝΗΜΑ

Σὲ μ' ἄκη εἶνε τοῦ βουνοῦ ἕνα μικρὸ κλησάκι σ' ἄσπρα ντυμένο ἔρημο, χωρὶς καμμιὰ στολή. Μὰ κάπου κάπου φαίνεται ν' ἀνάβῃ ἕνα κεράκι, κάποιος πατέρας, καὶ σὺ μόνος του μιλεῖ.

Δι' ὅλους εἶνε εὐτελές, μὰ δι' αὐτὸν παλάτι τὸ ἐκκλησάκι πού κανεῖς δὲν στρέφει νὰ ἰδῇ. Πάει ἐκεῖ προσεύχεται καὶ ὅλο γρονᾷ τὸ μάτι εἰς τὴν αὐλή· ἔχει ἐκεῖ θαμμένο ἕνα παιδί.

Δὲν εἶνε ὁ τάφος του ἐκεῖ! μέσα εἰς τὴν ψυχὴ του ἕνα μνημεῖον ἔχισε σ' ἀγαπῆτὸ παιδί, καὶ ὠραία τὸ ἐστόλισαν οἱ ἀναστεναγμοὶ του, καὶ ἔβγαλε ἀπ' τὰ σπλάγγνα του ἡ πατρικὴ στοργή.

Καὶ τίνος τάχα ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε ἐν μνημεῖον, πού ἔθαψε ὅτι ἀγαπᾷ καὶ ἐλάτρευσε σὴ γῆ; ποῖος δὲν ἀνεστῆναξε κάθε σὸν βίον, τίνος δὲν ἐγινε ἡ ζωὴ τοῦ ἄλλου ἢ πηγὴ;

Διμήλιος Παῦλος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρύσσωμεν σήμερον διαγωνισμὸν πρὸς [] ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους. Α'. Ἡ ὑπόθεσις νὰ εἶνε εἰλημμένη ἐκ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἣν ζῶμεν. Β. Δημοσιεύμενον νὰ μὴ καταλάβῃ περισσοτέρας τῶν τριῶν σηλῶν. Ἀπαντήσεις δεχόμεθα μέχρι τῆς 17 τοῦ μηνὸς τοῦ πολὺ, διότι εἰς τὸ Βον φύλλον θὰ περιέχωνται τὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ θὰ λάβῃ τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ Οὐγγῶ «Βοὺς-Ἀργάλ». Ἐπί δλων δὲ θὰ ἐκφέρωμεν τὴν κρίσιν μας.

- ΣΑΠΦΕΙΡΟΙ

Φεῦ! μάταια ὄνειρα κατὰ τὴν νεότητα, ὀχληροὶ μύθοι κατὰ τὴν ὄριμον ἡλικίαν, πικραὶ πλάναι κατὰ τὸ γῆρας, βάρανοι κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου στιγμήν· ἴδου τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου.

Γεωργία Σάνδου

Ἄλλοιμονον εἰς τὸν ἐρῶντα σωμαίων, σχημάτων καὶ ἐπιφανειῶν! Ὁ θάνατος θὰ ἐξαλείψῃ πάντα ταῦτα. Ἐρᾶτε πρὸ πάντων ψυχῶν, διότι ταύτας θὰ ἐπανευρετε.

Βίκτωρ Οὐγγῶ

Ἡ φροντασία ἔχει τὴν πτῆσιν τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀστραπῆς· διαπερᾷ πελάγη ἔνθα μικροῦ δειν ἐναυαγῶμεν, διαστρίζει τὰ σκότῃ ἔνθα αἱ πλάναι ἡμῶν ἐξαρραίνονται, καὶ ὑπερπηδᾷ τὰ βάραθρα, ἐν οἷς ἡ εὐτυχία ἡμῶν καταποντίζεται.

Ἀλέξανδρος Δουμαῆς

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Μίμης Σταθόπουλος, Καλάμει
Γεώργιος Δ. Ἰατροίδης, Καρδίτσα
Ξενοφῶν Βελλιανίτης, Κέρκυρα
Διονύσιος Ι. Κονιτόπουλος, Ζάκυνθος
Κωνστ. Δ. Δημόπουλος, Αἴγιον
Φωκᾶς Μίλιος, Μύκωνος
Σταῦρος Δ. Φορμύζης, Βόλος
Παναγιώτης Μαργαδᾶς, Γαργαλιάνοι
Παναγ. Γ. Καχρυμάνης, Ἄργος

Ἄνδρέας Παπανικολάου, Ἄμπευ Σεκουῦ (Αἴγυπτος)
Γεώργιος Θεοδώρου, Κάιρον
Τιμολέων Π. Ἰωαννίδης, Χίος
Βίκτωρ Παρμενίδης, Κων/πολις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΠΛΕΙΑΔΟΣ»

Ἡ ΠΛΕΙΑΣ εὐχεταὶ τοῖς ἀγαπητοῖς συνδρομηταῖς, εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος 1905.

Ἀγαπητὴ φίλε Μίμη Σταθόπουλε, σὲ εὐχαριστοῦμεν μεγάλως, διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος». Ἡ ἐπιθυμία σου ἵνα τὸ φύλλον μας καταστῇ τὸ ἀνάγνωσμα πάσης οἰκογενείας μᾶς συνεκίνησε πολὺ. Αὐτὸ καὶ ἡμεῖς προσπαθοῦμεν ἀγαπητὴ μας φίλε, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν φίλων μας ἔχομεν ἐλπίδας νὰ τὸ κατορθώσωμεν. Γράφε μας συχνά, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σου, κομψότατα γραμμένα, μὲ χίλια πράγματα, εἶνε ἀληθῆς ἀπόλαυσις.

Φίλτατε Σταῦρε Δ. Φορμύζη, σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας. Εὐχαρίστως θὰ δεχθᾶμεν τὰ ποιήματά σου.

Θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς Γ. Ν. Λιανίδη, ἐὰν συγκαταλεχθῆς μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας.

Χ. Ζορμπᾶ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Δεσποινὶς Ἀγλαΐα Δ. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα ὑπόσχεται, καὶ Εὐανθία Φλάμπου ὁμοίως.

Φίλτατε Κωνσταντ. Δ. Δημόπουλε, εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῶν ἐνεργειῶν σου, διότι καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἀναμένομεν ὑποστήριξιν. Γράφε μας συχνά διότι εἴμεθα εὐτυχεῖς σταν λαμβάνομεν ἐπιστολήν σου.

Μετὰ μεγάλῃ προσοχῆς ἀγαπητὴ Δ. Ι. Κονιτόπουλε ἀνέγνωμεν τὰς γνώμας σου περὶ τῆς «Πλειάδος». Βεβαίως θὰ προκηρύσωμεν συνηθῶς διαγωνισμοὺς διηγήματος, ποιήματος κτλ. Θὰ προβῶμεν δὲ καὶ εἰς πολλὰς καινοτομίας, ἐν οἷς καὶ εἰς τὴν ἐκδοσὶν μικρῶν τετραδίων, ὅπως ἀνταλλάσσονται μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν. Ἄλλ' ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ μας συνδρομηταὶ νὰ μᾶς στείλωσι ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν. Μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένομεν τὴν ἔδραυν συλλόγου πρὸς διὰδασιν τῆς «Πλειάδος». Νὰ μᾶς στείλῃς καὶ τὸ καταστατικὸν διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.

Ἀγαπητὴ Τιμ. Π. Ἰωαννίδη σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν φροντίδα σου ὅπως εἰσαγγῆς τὴν «Πλειάδα» καὶ εἰς τὴν Χίον. Σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράφῃς συχνά, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἀγαπητοὶ μας συνδρομηταὶ.

Ἀγαπητὴ Γεώρ. Δ. Ἰατροίδη διὰ τὴν «μακροβιότητα καὶ τὴν πρόδοον», τὴν ὁποῖαν εὐχεσαι εἰς τὴν «Πλειάδα», ὡς καὶ διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου σὲ εὐχαριστοῦμεν.

Ἀγαπητὴ φίλε Κωνσ. Πετρόπουλε, σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου. Ὅσον διὰ τὸν φίλον σου Παναγ. Μαρνασῶν εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι συγκαταλέχθη μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν μας συνδρομητῶν.

Φίλε Ἄνδρέα Παπανικολάου, περὶ τῶν φιλικῶν αἰσθημάτων σου εἴμεθα βέβαιοι.

Σὲ εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα καλὰ γράφεις φίλτατε Εὐαγ. Μποςάκλι.

Φίλτατε Φωκᾶ Μίλιε, ἡ «Πλειὰς» εἶνε εὐτυχῆς ἔχουσα τοιοῦτου φίλους ὡς σὺ.

Δεσποινὶς Εὐθυμία Κ. Δωροβίνη, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

(Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβομεν μετὰ τῆς 25 Δεκεμβρίου, θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές),

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Κοιτὰ εἰς ἕνα δῆμον ἂν προσθέσῃς
γεῦμα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ δύο ἀριθμητικά,
(μὲ τ' ἀθροισμα τῶν δύο, δύο θ' ἀποτελέσῃς)
θὰ ἴδῃς τότε ἔμπροσ σου εἰς ῥήτωρ νὰ περιῶ.

Εἰς τὸν πρῶτον δια κλήρου λύτην θὰ δοθῇ τὸ «Εἰς Διχρομένην». Τῶν λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα.